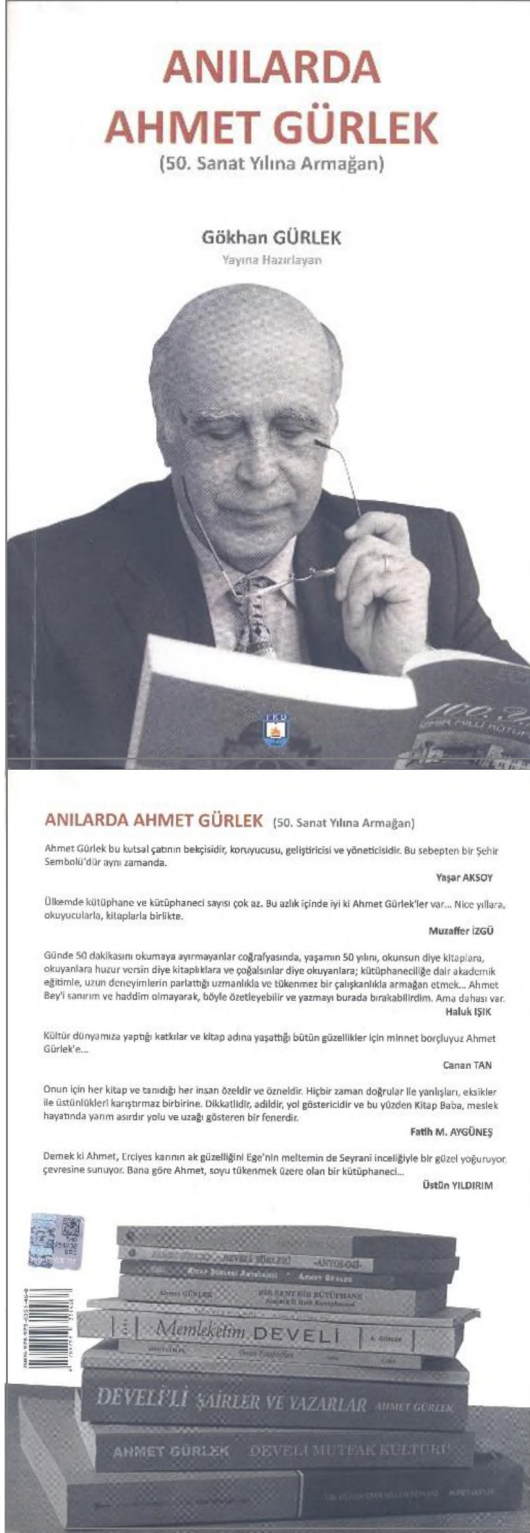

Tanıtım - Değerlendirme / Reviews

Gürlek, G. (Yay. Haz.). (2015). Anılarda Ahmet Gürlek (50. Sanat Yılına Armağan). Ankara: Türk Kütüphaneciler Derneği Ankara Şubesi Yayınları. 317 s. 16.00x23.50 cm. ISBN 9789756351468

Book Review

Ahmet Gürlek in memories (Gift to fiftieth art anniversary)

This is the review of a memory book including shares, friendships and synergies from decedent librarian Ahmet Gürlek's (1946-2014) colleagues and friends who was the director of İzmir National Library.

Bir Adam, Bir Yürek, Bir Kitap

Amacının dışına çıkmış acılı bir kitap aslında tanıtacağım. Kuşkusuz daha çok Gürlek ailesi için: ama benim için de, bizim için de. Yani arkadaşları, dostları için de. Kitap, Ahmet'in dolu yaşamının 50 yıllık bölümüne armağan olacaktı. Meslekteki elli yılına. Daha doğrusu kendisinin kendisine bir armağan olacaktı. Çalışmaya da başlamıştı. Ama...

Ama yüreğinin sesine kulak asmayan Ahmet, 2014'ün 30 Nisan'ında o yüreğe karşı koyamadı ve tüm yürekliliğine karşın yattığı yerde bırakıverdi kendini, elini ayağını ve yüreğini alarak yaşamdan koptu. Yattığı yer de ameliyat masasıydı. Belki elini çabuk tutsaydı, ölümden tez davransaydı, yüreğinin bozuk sesine kulak verseydi zamanında kitabını kendi tamamlamış olacaktı. Ama...

Ahmet'e belki de çok hafif ve kolay gelecek işi oğul Gökhan Gürlek omuzladı tüm ağırlığına karşın. Ağırlığı da işin yoğunluğundan, çokluğundan, yoruculuğundan değil ha, acısından. Gökhan Gürlek büyük bir özveriyle ve sorumlulukla bu ağırlığın

altına girmiş ve görülüyor ki başarıyla da çıkmış. Basımı, düzenlenişi, kâğıdı, okunaklı oluşuyla çok güzel bir kitap çıkarmış ortaya. Kuşkum yok Ahmet daha bir başka yatıyordu şimdi toprağın soğuk bağrında. Ailesi de onun işini tamamlamanın dinginliğiyle bakıyordu o toprağa.

“Ahmet” seslenişime de takılmasın okuyanlar ne olur. Birbirlerini görmeyenlerin, tanımayanların “hocam”, “hacı”, “abi”, “abla” söylemleriyle bayağılaştırdığı yavan yaşamda sınıf arkadaşına, meslektaşına, elli yıllık arkadaşına “bey” diyemezdim. Adının önüne “sayın” sonuna da soyadını ekleyerek soğuk bir seslenişte de bulunamazdım çok uzağımış gibi. Üstelik yakıştırma da olsa ucundan kıyısından bir kandaşlık da varken.

İşte kitap, *Anılarda Ahmet Gürlek* bu kısa öyküsü yüzünden acılı bir kitap. Başlangıçta acı verse de bilen bilmeyen herkese, okudukça acının yerini güzellik, coşku, mutluluk alacaktır.

Daha önce yazdığım bir yazıda da söylediğim gibi Ahmet, soyu tükenmekte olan ve belki de bir daha kolay kolay karşılaşılmayacak olan bir kütüphaneci tipi. Hep kütüphaneci olarak çalışmış yani. Kitapların yanında, yakınında olmak yetmemiş Ahmet’e, bir de içine girmiş. Memleketi Develi için araştırmış, derlemiş, toplamış, kitaplaştırmış, okura sunmuş biri.

Başlayıp da bitiremediği bu son kitabının ilk sözü, bu acıyı yüklenen oğul Gökhan Gürlek’ten geliyor bir oğulun babasına en sıcak seslenişiyle. Son sözü ise o sözün en yetkilisi torun Gökalp Gürlek söylemiş. Baba oğulun bu paylaşımı hem kitabın anlamını arttırmış; hem de biraz dokunaklı kılmış. Babaya ve dedeye karşı yapılan bu son görev ayrı bir güzellik de katmış kitaba. İkisi sözün arasında ise...

Ahmet var kuşkusuz. Yaptıklarıyla, yazdıklarıyla, söyledikleriyle... Sevenlerinin, sayanlarının düşünceleriyle... Aile içinden, yakınından, arkadaşlarından duygularla... Yazan, çizen, düşünen, araştıran, eğiten, öğretenlerden... Sınıf arkadaşlarından kuşkusuz, meslektaşlarından... Kucak dolusu seviyle... Okudukça daha bir çeşitleniyor Ahmet. Ahmet var kitabın içinde kapakta görünen güzelliğiyle. Çok eski yıllarda; belki de Kayseri’deki ilkökul günlerimde günlük bir gazetede tanıdığım çizgi adam “Can Baba” sıcaklığıyla.

Titizlikle hazırlanmış kitabın fiziksel özelliklerine ilişkin bir şey ve içeriği için de daha çok söylemenin olanağı yok, çünkü ister istemez Ahmet’e kayıp gidiyor söz. Bir anı kitabı, yazanı çok olsa da okumaya değer. Hele de meslektaşlarınca. Yine de Ahmet’in kişiliğinde tanık olunan önemli bir geçmiş var kitabın içinde. Öncelikle Milli Kütüphane’nin; sonrasında ise kütüphanelerin, kütüphaneciliğin, biraz da İzmir’in ve kuşkusuz ülkenin geçmişiyle gelişimi var kitapta. Okuyanın gözüne takılacak mıdır bilemem; ama Milli Kütüphane kurulmadan önce bir “Okuma Evi”nin kurulması, daha doğrusu kurulan kütüphaneye bu adın verilmesi ve bunun orada kalması beni çok etkiledi. Keşke hep kullanılsaymış "Okuma Evi".

Ahmet’e yüreği pahasına da olsa mesleğe ve kitap dünyasına verdiği yürek dolusu emek için, oğluna da genelde kitaba; özünde ise babasının emeğini ortada bırakmayıp emeğine emek kattığı için “sağ ol” demek ve kutlamak gerek.

Onca seveninin yolladığı ışıkların aydınlığında yatan Ahmet için anlamsız kalsa da bu “sağ ol”, o anlamıştır bunu. *Anılarda Ahmet Gürlek* anılarda kalmasın evimizde bulunsun. Türk Kütüphaneciler Derneği ve Oda Yayınları edinmek isteyenlere yardımcı olacaktır.

Üstün Yıldırım
Emekli Kütüphaneci
oustunyildirim@gmail.com